

2) prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej i wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego—co do strat przedsiębiorstw podlegających innym radom narodowym.

2. Przy pokrywaniu strat, o których mowa w ust. 1, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia uchwały Nr 81 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania budżetu Państwa na rok 1951 (Monitor Polski Nr A-21, poz. 261).

D Z I A Ł II.

Sprawozdawczość i kontrola.

§ 15. 1. Przedsiębiorstwa obowiązane są w terminie 10 dni od daty zatwierdzenia ich planów finansowych przedkładać właściwym organom finansowym zestawienie planowanych na dany rok (z podziałem na kwartały):

1) wyników (zysków lub strat);

2) wpłat z zysku lub dotacji na pokrycie strat.

2. Właściwymi organami finansowymi, o których mowa w ust. 1, są wydziały finansowe prezydiów wojewódzkich rad narodowych, Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi, powiatowych rad narodowych i rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz referaty finansowe prezydiów miejskich lub gminnych rad narodowych, których budżetem jest objęte przedsiębiorstwo.

§ 16. 1. Przedsiębiorstwa obowiązane są w terminie przewidzianym dla dokonywania wpłat z zysków (§§ 5, 6, 9 i 10) przedkładać organom finansowym (§ 15 ust. 2) deklaracje, wykazując w nich wysokość dokonanej wpłaty oraz podstawy jej obliczenia bądź rozliczenia; dokonanie wpłaty powinno być na deklaracji potwierdzone przez oddział banku finansującego. Do deklaracji kwartalnej należy ponadto dołączyć rachunek wyników na koniec danego kwartału.

2. Przedsiębiorstwa planowo-deficytowe obowiązane są do przedkładania organom finansowym (§ 15 ust. 2) w terminie wskazanym w § 6 deklaracji wraz z załącznikami, stwierdzającymi poniesioną stratę.

§ 17. 1. Organa finansowe (§ 15 ust. 2) oraz banki finansujące obowiązane są kontrolować, czy dokonane przez przedsiębiorstwa wpłaty z zysku obliczone są prawidłowo i zgodnie z niniejszą uchwałą.

2. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości organ finansowy sporządza właściwe obliczenie z przypadającej wpłaty z zysku i wzywa do dokonania dodatkowej wpłaty lub zawiadamia o wysokości nadpłaty.

3. Dodatkowa wpłata powinna być uiszczona w ciągu 7 dni od daty doręczenia wezwania organu finansowego.

4. Postanowienia ust. 1, 2 i 3 mają również odpowiednie zastosowanie do kontroli prawidłowości udzielonych przedsiębiorstwom dotacji na pokrycie strat.

§ 18. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali sposób rozstrzygania sporów wynikłych między organami finansowymi a przedsiębiorstwami na tle prawidłowości dokonanych wpłat z zysków i pokrywania strat.

§ 19. Minister Finansów ustali wzory deklaracji, zestawień i wykazów, o których mowa w niniejszej uchwale.

D Z I A Ł III.

Przepisy końcowe.

§ 20. Upoważnia się Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do wprowadzenia w stosunku do niektórych przedsiębiorstw, objętych budżetami terenowymi, obowiązku odprowadzania na rachunek dochodów budżetowych całości zysku i odmiennego trybu uzupełniania środków obrotowych do wysokości normatywów.

§ 21. W sprawach, nie uregulowanych przepisami niniejszej uchwały, mają zastosowanie przepisy dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) i dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506).

§ 22. Z chwilą utworzenia branżowych zarządów przemysłu państwowego, o których mowa w § 12 uchwały Nr 76 Prezydium Rządu z dnia 3 lutego 1951 r. w sprawie organizacji państwowego przemysłu terenowego (Monitor Polski Nr A-13, poz. 181), zarządy te należy traktować jako jednostki centralne w rozumieniu uchwały Nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu wpłat z zysku i pokrywania strat państwowych przedsiębiorstw i banków (Monitor Polski Nr A-17, poz. 225).

§ 23. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały tracą moc obowiązującą te przepisy uchwały Rady Ministrów z dnia 6 września 1950 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych podległych władzom terenowym (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1284), które są sprzeczne z niniejszą uchwałą.

§ 24. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

389

UCHWAŁA Nr 249 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 31 marca 1951 r.

w sprawie przekazania radom narodowym prewentoriów i domów zdrowia dla dzieci.

Prezydium Rządu uchwałą:

§ 1. Upoważnia się Ministra Zdrowia do wydania, począwszy od dnia 1 kwietnia 1951 r., zarządzeń o przekazaniu właściwym terytorialnie wojewódzkim radom narodowym wymienionych w załączniku prewentoriów i domów zdrowia dla dzieci. Zarządzenia te wydawane będą po porozumieniu z prezydiami właściwych wojewódzkich rad narodowych.

§ 2. Przekazanie prewentoriów i domów zdrowia powinno nastąpić według zasad i w trybie określonym uchwałą Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1950 r. — Instrukcja Nr 13 w sprawie zasad i trybu przekazywania radom narodowym niektórych przedsiębiorstw, zakładów i instytucji spośród podległych dotąd ministrom i innym urzędowi centralnym (Monitor Polski Nr A-130, poz. 1623).

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrom: Zdrowia, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Górnictwa, Finansów,

Budownictwa Przemysłowego, Leśnictwa, Kolei oraz Poczty i Telegrafów.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały Nr 249 Prezydium Rządu z dnia 31 marca 1951 r. (poz. 389).

WYKAZ PREWENTORIÓW I DOMÓW ZDROWIA DLA DZIECI, KTÓRE PREZYDIA WOJEWÓDZKICH RAD NARODOWYCH, WŁAŚCIWE ZE WZGLĘDU NA POŁOŻENIE ZAKŁADU, PRZEJMA, A PAŃSTWOWE JEDNOSTKI GOSPODARCZE PROWADZĄCE DOTYCHCZAS ZAKŁAD PRZEKAŻĄ Z DNIEM 1 MAJA 1951 r.:

woj. katowickie:

1. Prewentorium Jaworznicko-Mikołowskich Zakładów Przemysłu Węglowego w Murckach, ul. Waryńskiego 10, pow. pszczyński,
2. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego w Skoczowie, ul. Katowicka 524, pow. cieszyński,
3. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego w Zbrosławicach, ul. Batorego, pow. bytomski,
4. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego w Kamieńcu, willa „Zamek“, pow. gliwicki,
5. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego w Kopaninie, willa „Zamek“, pow. bytomski,
6. Prewentorium Przedsiębiorstwa Budowy Zakładów Przemysłu Węglowego — Zachód w Ustroniu Cieszyńskim, ul. Poniwiec 12, pow. cieszyński,
7. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Maszynowego w Wierchlesiu, pow. cieszyński,
8. Dom Zdrowia Zakładów Wytwórczych Specjalnych Maszyn Elektrycznych w Jastrzębiu-Zdroju, ul. Korfontego, pow. rybnicki,
9. Dom Zdrowia Polskich Kolei Państwowych w Jastrzębiu-Zdroju, pow. rybnicki,
10. Dom Zdrowia Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego w Jastrzębiu-Zdroju, ul. Cieszyńska 2, pow. rybnicki,
11. Dom Zdrowia Centralnego Zarządu Przemysłu Metali Nieżelaznych w Goczałkowicach, pow. pszczyński,
12. Prewentorium Czułowskich Zakładów Papierniczych w Bystrej, pow. bielski;

woj. łódzkie:

13. Dom Zdrowia Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego w Sokolnikach, willa „Radosna Gromada“, pow. łęczycki;

woj. opolskie:

14. Prewentorium Zabrzeńskich Zakładów Przemysłu Węglowego w Paczkowie, ul. Chrobrego 1, pow. nyski,
15. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Hutniczego w Suchym Borze, pow. opolski,
16. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego w Jarnostówku, pow. nyski;

woj. krakowskie:

17. Prewentorium Ministerstwa Leśnictwa w Rabce, willa „Leśny Ludek“, pow. nowotarski,
18. Prewentorium Myszkowskich Zakładów Papierniczych w Nieckulinie. — Rajcza, pow. żywiecki,
19. Prewentorium Dąbrowskich Zakładów Przemysłu Węglowego w Bukowinie Tatrzańskiej, willa „Tur-ring“, pow. nowotarski,
20. Prewentorium Narodowego Banku Polskiego w Rabce, willa „Słoneczny Gród“, pow. nowotarski,

21. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Skórzanego w Zakopanem, ul. Zamojskiego 12, willa „Ruczaj“, pow. nowotarski,
22. Dom Zdrowia Centralnego Zarządu Przemysłu Naftowego w Muszynie, pow. nowosądecki,
23. Prewentorium Centrali Produktów Naftowych w Rabce, willa „Naftusia“, pow. nowotarski,
24. Prewentorium Banku Rolnego w Rabce, ul. Polna 12, pow. nowotarski;

woj. wrocławskie:

25. Prewentorium Centralnego Zarządu Energetyki w Karpaczu, ul. Zarzecze, willa „Elektra“, pow. jeleniogórski,
26. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Maszynowego w Bardo Śląskim, willa „Zamek“, pow. ząbkowski,
27. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Maszynowego w Bardo Śląskim, willa „Warszawianka“, pow. ząbkowski,
28. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego w Obornikach Śląskich, ul. Żymierskiego 21, pow. trzebnicki,
29. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Chemicznego w Górzycu, pow. jeleniogórski,
30. Prewentorium Gliwickich Zakładów Przemysłu Węglowego w Szczytnie, pow. kłodzki,
31. Prewentorium Katowickich Zakładów Przemysłu Węglowego w Długopolu Górnym, pow. bystrzycki,
32. Prewentorium Dolnośląskich Zakładów Przemysłu Węglowego — Wałbrzych — w Jaskólnie, pow. jaworski,
33. Prewentorium Państwowej Fabryki Włókien Sztucznych Nr 7 w Rozdrożu Izerskim, pow. jeleniogórski,
34. Prewentorium Centrali Tekstylnej z Łodzi — w Rościszewie, pow. dzierzoniowski,
35. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Bawełnianego w Bielawie, pow. dzierzoniowski,
36. Dom Zdrowia Chorzowskich Zakładów Przemysłu Węglowego w Polanicy-Zdroju, ul. Dworkowa 3, pow. kłodzki,
37. Dom Zdrowia Centralnego Zarządu Przemysłu Papierniczego w Glinicy, pow. wałbrzyski,
38. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Cukrowniczego w Sulistrowiczkach, pow. wrocławski,
39. Prewentorium Ministerstwa Poczty i Telegrafów w Sobótce, ul. Żymierskiego 2, pow. wrocławski,
40. Prewentorium Polskich Kolei Państwowych w Janowicach, pow. jeleniogórski;

woj. warszawskie:

41. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Maszynowego w Strzępkach k. Celestynowa, pow. warszawski,

42. Dom Zdrowia Państwowego Przedsiębiorstwa warszawski;
Budowlanego „Beton-Stal“ w Świdrze, ul. Wiosenna,
pow. warszawski,

43. Prewentorium Centralnego Zarządu Przemysłu Elektrotechnicznego w Józefowie, ul. Parkowa 14, pow.

woj. zielonogórskie;

44. Prewentorium Centralnego Zarządu Energetyki w Zagórzcu, pow. strzelecki.

390

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 marca 1951 r.

w sprawie projektowania i budowy sieci ciepłej zdalaczynnej i instalacji ciepłych w budynkach.

W wykonaniu uchwały Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie oszczędności węgla w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1526) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy projektowaniu i budowie centralnych ogrzewań należy stosować wytyczne zawarte:

- 1) w „Instrukcji w sprawie projektowania sieci ciepłych zdalaczynnych“, stanowiącej załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia;

2) w „Instrukcji w sprawie projektowania i budowy instalacji ciepłych w budynkach“, stanowiącej załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 marca 1951 r. (poz. 390).

INSTRUKCJA W SPRAWIE PROJEKTOWANIA SIECI CIEPŁYCH ZDALACZYNNYCH

§ 1. Instrukcja niniejsza dotyczy zasad projektowania miejskiej sieci ciepłej oraz sposobów przyłączania instalacji ciepłych wewnątrz budynków do tej sieci w przypadkach pobierania czynnika niosącego ciepło z centralnych ciepłowni.

§ 2. 1. Jako czynnik niosący ciepło z elektrociepłowni (elektrowni) lub ciepłowni (centralnych kotłowni) do odbiorców stosować należy:

- 1) wodę o wysokiej temperaturze — z reguły do celów ogrzewnictwa, wentylacji oraz do ogrzewania wody używanej do potrzeb gospodarczych,
 - 2) parę do celów technologicznych (przemysł) oraz w mniejszym stopniu do ogrzewnictwa.
2. Z uwagi na zalety systemów wodnych, jak:
- 1) prostota wykonania i obsługi,
 - 2) łatwość regulacji temperatury czynnika grzejącego,
 - 3) duży zasięg sieci przy stosunkowo niskich stratach ciepła,

systemy te powinny mieć pierwszeństwo przed systemami parowymi, stosowanymi wyłącznie w przypadkach uzasadnionych potrzebami technologicznymi lub rodzajem zastosowanych odbiorników ciepła, jak kuchnie parowe, pralnie mechaniczne, dezynfekторы itp.

§ 3. Przy projektowaniu sieci ciepłej wodnej lub parowej należy każdorazowo przeanalizować jej zasięg z punktu widzenia największej ekonomii rozwiązania biorąc pod uwagę koszty inwestycyjne, eksploatacyjne i niezawodność działania.

§ 4. 1. Przy zastosowaniu systemów wodnych temperaturę wody w magistrali zasilającej u wyjścia z elektrociepłowni lub ciepłowni przyjmować należy przy zewnętrznej temperaturze obliczeniowej — 20° C i niższej:

- 1) przy elektrociepłowniach adaptowanych + 130° C,
 - 2) przy nowych elektrociepłowniach + 150° C,
 - 3) przy ciepłowniach lokalnych do + 150° C w zależności od warunków.
2. Temperaturę wody w magistrali powrotnej w warunkach określonych w ust. 1 pkt 3 przyjmuje się + 70° C.

3. Podane w ust. 1 i 2 temperatury w sieci zmieniają się w funkcji prostoliniowej (regulacja jakościowa) w zależności od temperatury zewnętrznej i wynoszą w punkcie wyjściowym:

- 1) przy parametrze + 130° C w przewodzie zasilającym + 70° C, powrotnym + 45° C i przy temperaturze zewnętrznej + 2° C i wyższej,
 - 2) przy temperaturze + 150° C w przewodzie zasilającym + 70° C, powrotnym + 42° C i przy temperaturze zewnętrznej + 5° C i wyższej,
- nie ulegając dalszemu obniżeniu zarówno w sezonie opałowym jak i w okresie letnim (regulacja ilościowa).

§ 5. Program budowy sieci ciepłych, ich zasięg oraz rozkład maksymalnych temperatur i ciśnień w poszczególnych odcinkach sieci podawać będzie zainteresowanym biurom projektowym Państwowe Biuro Projektów „Energoprojekt“ lub miejscowe zakłady sprzedaży ciepła.

§ 6. Centrale ciepłe przy zakładach przemysłowych mogą — w przypadkach uzasadnionych technicznie i ekonomicznie — przesyłać na odległość do ogrzewania budynków lub do celów gospodarczych zamiast wody o wysokiej temperaturze — parę, przede wszystkim odpadkową, uzupełniając ewentualny jej niedobór w okresach szczytowego zapotrzebowania świeżą parą bezpośrednio z kotłów.

§ 7. Należy dążyć, aby centrale ciepłe przy zakładach przemysłowych pokrywały zapotrzebowanie ciepła nie tylko do celów technologicznych i ogrzewania budynków fabrycznych, ale — w miarę możliwości — również do ogrzewania przyfabrycznych osiedli pracowników. Przyjęta koncepcja musi być jednak dostatecznie uzasadniona i poparta przybliżonym obliczeniem kosztów inwestycyjnych i eksploatacyjnych oraz akceptowana przez inwestora centralnego.

§ 8. 1. Sieć ciepłą wodną lub parową należy wykonywać w sposób zapewniający minimum strat ciepłych, niezawodność ruchu, prostotę i minimalny koszt konserwacji oraz dostateczne zabezpieczenie przed korozją.